

Moderní architektura směřuje na venkov

Záliba v rekreačním pobytu na venkově se u nás podle některých zdrojů datuje již od dob národního obrození, skutečný boom však můžeme sledovat od začátku 60. let minulého století. Víkendová chalupa se pro mnohé stala únikem od stísněné atmosféry komunistického režimu. Obliba chalupaření ovšem neutichla ani po revoluci a domům na venkově v poslední době přichází na chuť i současná mladá generace. Potřebu změny prostředí si lze vysvětlit hektickým životním stylem ve velkých městech i rozmachem rekreačních sportů a koničků. Pro řadu investorů se dojíždění na venkov stává pouze přechodným obdobím, než se v oáze klidu rozhodnou natrvalo usadit.

Ačkoliv by šlo na chování mladých „lufft-ků“ nálezů mnoho chyb, v mnoha ohledech vnáší do venkovského prostředí svěží vánek. Na venkov už nejezdí jako jejich rodiče kutit, opravovat dům nebo štípat dříví, tedy provozovat všechny rozmanité činnosti, které si lze pod pojmem chalupaření představit. Čhtějí zde plnohodnotně žít a relaxovat. Tomu odpovídají i nové nároky na podobu a komfort vesnických stavení. Řada z původních staveb prochází rozsáhlými rekonstrukcemi, které často povedeně kombinují původní prvky s modernistickým pojetím. Daří se tak zachránit řadu historicky cenných staveb a zachovat přirozený ráz vesnic.

Na venkově se ovšem začínají prosazovat také novostavby. Pokud totiž investoři do budoucna počítají s výhledkou trvalého bydlení, berou v potaz celou řadu výhod, které novostavby mají oproti původní zástavbě. Především jde o jejich vyšší komfort, zdravé mikroklima, nižší spotřebu energií a celkové

jednodušší údržbu. Tradiční česká stavení jsou často zbytečně rozlehlá a jejich provoz bývá náročný. Při nepravidelném obývání mohou být také na obtíž jejich někdy až metr silné obvodové zdi, které pomalu akumulují teplo a během víkendového pobytu se v zimě nestačí dostatečně prohřát.

Tepelnou pohodu po celý rok, bez ohledu na pravidelnost režimu užívání stavby, může zajistit jen pružný otopný systém. Typ užitého obvodového zdiva hraje v tomto směru zásadní roli a bez použití moderních zdicích materiálů prakticky nelze dům flexibilně a šetrně vytápět. Z pohledu tepelné pohody se ideálně chová například obvodové zdivo z pórobetonu Ytong. Tento stavební materiál jednak dosahuje vyšší tepelné izolace než jiné zdicí prvky a bez zateplení z něj lze postavit dům s nízkou spotřebou energie, který není náročný na údržbu. Ytong má ale také optimální míru tepelné setrvačnosti, a proto dobře odolává změnám venkovních teplot a zároveň umožňuje poměrně pružnou změnu teploty při příjezdu do prochladlého domu po dlouhodobé nepřítomnosti. Pro použití pórobetonu při výstavbě domů s nepravidelným režimem hovoří rovněž jeho prodyšnost a čistě minerální báze. Domy, které nejsou soustavně užívány, jsou totiž náchylnější na tvoření plísni v interiérech a měly by přiměřeně dýchat. Pokud se obvodová stěna z pórobetonu neuzavře tmelem nebo lepidlem, stavba je ideálně prodyšná a majitelům může garantovat zdravé prostředí i bez pravidelného větrání.

Při výstavbě venkovských domů jsou kladeny specifické nároky také na jejich architekturu. Zvláště v chráněných krajinných

oblastech se musí novostavba „tvářit“ jako stará a držet se forem nebo materiálových zdrojů, které jsou v dané lokalitě zvykem. Skloubit moderní a tradiční prvky a dům šetrně vsadit do místní krajiny není jednoduchým úkolem, avšak dvacet let po revoluci se česká architektura posunula vpřed a podnikatelské baroko se našťástí zdá být za zenitem. Příkladem ukázkou moderního venkovského „stavení“ je realizace rodinného domu v Provodíně.

Rodinný dům v Provodíně

Autorem projektu je architekt Filip Řepka z pražského ateliéru S.P.A.D. Dům se nachází na úpatí Kraví Hory na Českolipsku a je příkladnou ukázkou toho, jak se dá skloubit moderní a současně venkovský vzhled domu. Novostavba nenarušila kouzelnou polosamotu, která se nachází uprostřed chráněné krajinné oblasti Natura 2000, a vizuálně respektuje okolní historickou zástavbu.